

İmrendiğim Gazete

Bir vakitler, hiç değilse belli bir bilgi, bilinç düzeyindeki çevrelerde, fiyakalı konuşmak/ yazmak için edilmiş kimi sözler “*lacivert lâf*” diye sarakaya alınırđı.

Doğrusu bu, başta kendini olmak üzere etrafını kandırmaca hafifliğine kalkışmanın mahcubiyet vermesi gereken bir tutum olduğunu idrak edebilenlerde, süslü ya da büyük lakırdı etmiş olmak için ağızdan/ kaleminden çıkan o kelama bir *zaptı rap* da getirirdi. Şimdi atış serbest artık.

Adam düzenli olarak her hafta *grand tuvalet* ekrana çıkıyor, ‘*sözlü lacivert reçeteler*’ vaaz ediyor.

Ekrana burnundan soluyarak tak tak tak diye vurarak, “Hey! Oxford vardı da biz mi gitmedik?” diye soramayanlara, içinde bir tutam “*stresten kaçın*” mutlaka olan o reçeteleri *desteler* halinde gruplayıp gazetedeği baş köşesinde tekrarlıyor. *İlk 10*, ikinci 5 vs.

Birkaç yıl önce futbolda yaşadığımız görülmemiş bir ulusal rezalette (o günlerde de ‘*motivasyon*’ için Yaradan’a sığınıp ‘**ego şişirmek**’ ve ‘**özgüven azdırmak**’ yarı beline kadar tüccar gerisi bilimi insanı bir garip meslek erbabının elinde *liste başıydı*) resmî payı bilinen, şimdi baştan aşağı demode biri, kenar/ köşe kanallarda hala *mağrur* bir “*yiüz yaşıma gelsem de ben doğrusunu bilirim*” çehreyle, eksik olmasın, bizi başlayan ‘*dönüşüme*’, başarı için gereken ‘*yeni zihniyete*’ hazırlamak için ‘periyodik olarak’ ilhamını Batı’daki merkez ‘*lacivert textbook*’lardan alan ‘*lacivert listeler*’ sıralıyor.

Farkında mısınız, ne çok kişi, işi gücü bırakıp, kendini Türkçeye vurarak (orta karar bir reklam ajansında bile tebessümle karşılanacak) ‘*zamane sloganlar*’ üretmeye, ‘büyük dönüşümü’ kristalleştirecek ‘*parlak kavramsal kelimeler*’ türetmeye sıvandı.

Ahali ne olduğu belirsiz bir salgınla daha da beterleşen günlük hayatında hem can hem geçim derdindeyken, ortalık kimsenin aklında tutamayacağı, yani tutmadığı aşikâr, bir tuz-biber ekiş olarak o insanların üzerine durmaksızın serpilen lacivert lâf kalabalığından geçilmiyor.

Bazı kelimeler, cümleler ise, bugün ne yazık ki artık tamamen lacivert.

“Kardeşlik” mesela.

“Dayanışma” mesela.

Ya da,

“Birbirimizden nasıl da koptuk” mesela...

Böyle oluşun *lacivert lacivert* **‘içe sindirildiği’** bir dönemde, insan, kendi aklından da geçirip, yapmak istediği ama akim kalmış bir şeyin, bu lacivert dünyada bir başkası, hem de iyi tanıdığı bir başkası tarafından aşağı yukarı aynı kaygılarla girilip başarıldığını gördüğünde epey karmaşık duygular yaşıyor.

Hem ona imreniyor... Onun adına memnun oluyor, kıvanç duyuyor; hem de kendi adına hayıflanıyor.

Dediğim kişiyle (aynı görüşü paylaşmasak da bir 68’li, birikimli bir entelektüel ve başından epey şey geçmiş usta bir gazeteci) yıllarca çeşitli gazeteler için birlikte *emek* verdik.

Birçok konuda birbirimizi anladığımızı, bazı ortak görüşler üretebildiğimizi zaman sınamadı.

Geçenlerde onunla *balık* (ve tabi *lüfer*) ve geçmişi konuşuyorduk telefonda: Bir *Boğaz çocuğudur*.

Sohbetin bir yerinde durakladı, “Sana özel bir şey göndereceğim” dedi.

Gönderdiği birkaç dakika sonra *whatsapp*’la ulaştı.

Başlığı ‘*Barut*’ olan bir gazetenin *lüfer özel sayı*sıydı.

Gazeteci Kerem Çalışkan (70) ilk kez 1964-68 arasında teksirle basıp çoğaltarak 'yayın hayatını başlattığı' BARUT adlı "*aile gazetesini*" 2017'den itibaren yeniden canlandırarak *dijital ortamda* tekrar yayımlamaya başlamış.

Gazete, yurtiçi ve yurtdışında yasayan geniş ailesinin 50'yi aşkın üyesine dijital ortamda yollanıyor.

Barut'ta Aile üyelerinden anılar, güncel olaylar, haberler, yorumlar ve şiirler (evet, *şiirler*) yer alıyor. Eski ve yeni fotoğraflar yayınlanıyor. Giderek büyüyen ve eski-yeni kuşaklarda **birbirinden kopan** geniş ve köklü bir ailenin (*Çalışkan Ailesi*) genç üyelerinin de birbirinden haberdar olması, bir şeylerin (ortak geçmiş, değerler, kültür vb) unutulmaması amaçlanıyor.

Yazılar bazen siparişe bazen de çeşitli anı veya düşünceleri yazmak isteyenlerin kendilerinden geliyor. Yitirilen Aile büyüklerine mutlaka özel sayı yapılıyor...

Söz gelimi, bu yazının sonuna ekleyeceğim, Kerem'in benim isteğim üzerine gönderdiği *Corona Özel Sayısı* genç kuşaktan gelen özel talepler üzerine yapılmış.

"*Barut*...

Benim 14 yaşındaki heyecan ve patlama arzusunun ifadesi...

Ailede çok sevdiğim bir akraba abim,

Bana '*Bomba*' derdi..." diye yazdı bana "*editör*".

O yıllarda Aile içinde Tavla Turnuvası düzenleyip,

BARUT Kupası, üstünde *Barut* yazan kupa verdiğim de oldu...

Üç sene düzenledim bu turnuvayı...

O yıllarda tavla aile buluşmalarının vazgeçilmez eğlencesiydi...

Herkes çok iddialıydı...

Amcalar, halalar, dayılar, abiler ve kızlar, gelinler..." diye eklemiş.

Bunları okurken bir an tam 35 yıl boyunca bir tekne üzerinde yaşanması için gayret ettiklerim geçti gözümün önünden.

BARUT logosunun altında bir de slogan var:

"*Ne zaman isterse çıkar*"!

1964'ten beri değişmemiş.

“Biraz özgürlük, biraz keyfilik biraz da periyodik yayın zorlayıcılığında kaçan 14 yaşın ruh hali...” diyor Kerem.

“70'te de işe yaradı!..” diye bitirmiş.

“Hayat öyle görünmese de rehbersiz bir yolculuktur” demişti bir başka dostum. Bu yazıyı ona da göndereceğim.

Bugünlerde her gün her tarafı bir başka ateşle tutuşan, sonu belirsiz ve bence iş işten geçmiş bir dünyadaki *gidişat* üzerine yazdığım bir yazımı, “Zaten bu insan türünün ne olduğu anlaşılmuş değil. Kendi yarattığı kurgusal dünya dışında ne kadar önemi olduğu da belli değil” diye yanıtlamıştı bir başka arkadaşım.

Bana kalırsa, bir lacivert lâf da ben edeyim, “**oralı olmamaya çalışmak**” gibi bir hastalık var çevrede şimdi.

Bunu oynuyor insanlar. O tür oyunları iyi bilen Oğuz'un ruhu şad olsun.

Oysa, bir öğrendiğim varsa o da şu:

‘**Anlam**’ yaşatır insanı.

‘*Niçin*’ yaşıyoruz diye sorabilen,

‘*Nasıl*’ a katlanır.

“Sorgulanmayan bir hayat yaşamaya değmez” çünkü gerçekten.

Eylül 2020

BARUT

AİLE GAZETESİ

Sayı: 19 – 4/5 Nisan 2020

Kurucusu ve yönetmeni: Kerem Çalışkan

Kuruluřu: 1964

"Ne zaman isterse çıkar"

Corona Özel Sayısı

(Umumi arzu üzerine Barut Corona'ya inat karşınızda!...)

Bütün dünyayı ve Türkiye'yi, uzaydan gelen görünmez bir düşman gibi saran Corona virüsü, Ailemizin iki genç üyesini yurtdışında yakaladı, birini de Milano'da kılıpayı elinden kaçırdı... Cemil/Ufuk Ünal çiftinin 17 yaşındaki kızı o sırada Belçika'da, Meriç Çalışkan'ın oğlu Bora (annesi Elçin) Almanya Aachen'deydi. Deniz/Nur Ünal çiftinin kızı Güneş de, virüs İtalya'yı yakıp yıkmadan çok kısa süre önce, şans eseri Türkiye'ye döndü. Barut, önce Ailemizin bu üç gencinin yurda dönüş maceralarını anlatıyor. Sonra Corona günlerinde Aile'den kesitler veriyor. Adnan Çalışkan'ın Corona günlerinde bir kalyona binip engin sulara açılması, Handan'ın tüm aileyi Silivri'de toplaması Barut'a renk katan öyküler oldu. Kuzey ve Emre'nin yazıları, Barut'a genç kalemlerden gelecek yeni esintiler için bize umut verdi. Katkıda bulunan herkese sonsuz teşekkürler... Coronasız günlerde buluşmak umuduyla...

Kerem Çalışkan

BARUT

AİLE GAZETESİ

Sayı: 20 – 27/28 Nisan 2020

Kurucusu ve yönetmeni: Kerem Çalışkan

Kuruluřu: 1964

"Ne zaman isterse çıkar"

HAYATININ BAHARINDA, BAHAR KIRLARINDA-Yağmur Ünal 17 yaşında, hayatının baharında, Corona krizi patlayınca eğitimini sürdürdüğü Brüksel'den apar topar İstanbul'a döndü...